

PELKÄÄTKÖ SYÖPÄÄ?

 Lääkäreillä ei ole siihen parannuskeinoa—mutta enkeli, joka lähetettiin Herran läsnäolosta, on antanut veli Branhamille pettämättömän lääkkeen, joka parantaa jokaisen kärsivän. Kuunnelkaa enkelin sanoja:

”Jos voit saada ihmiset uskomaan, mikään ei kestä edessäsi, EI EDES SYÖPÄ.”

² Niinä kolmena vuotena, jolloin olen ollut ympäri maata Branham-kokouksissa, olen huomannut, että syöpä on se demoni, joka kaikkein useimmin on voitettu veli Branhamin palvelustehtävän kautta. Suuri joukko syövän uhreja on saanut voiton veli Branhamin palvelustehtävän kautta. Paljon enemmän syövän, kuin minkään muun sairauden uhreja, on parantunut. Olen tästä niin iloinen, koska syöpä on raivoisasti leviämässä, eikä lääkäreillä vielä ole mitään lääketta sen parantamiseen.

³ Monet niistä, jotka kutsutaan rukousjonoon, näyttävät vahvoilta ja terveiltä, ja voitaisiin päätellä, etteivät he ollenkaan tarvitse rukouskorttia; kun taas muut istuvat pyörätuoleissa tai ovat kenttävuoteilla, eikä heidän numeroaan kutsuta. Mutta en koskaan ole nähnyt sen pettävän, kun he seisovat siellä Herran enkelin edessä, kun paljastetaan, että tumma kuoleman varjo seuraa tuota henkilöä, ja syöpä on viemässä hänen elämänsä. Totisesti Herra on hyvä noille, jotka pian kuolisivat, halukkaasti opastaen heidät täydelliseen vapautukseen.

⁴ Rakas ystäväni, jos sinulla on syöpä tai pelkää sitä, muista, että on Jumalan antama parantuminen.

⁵ Jonkin pelko on usein se syy, miksi meistä tulee sen uhreja, olkooppa se sairaus tai jotain muuta. Jumalan Sana kehottaa meitä, että me emme pelkäisi tai kiinnittäisi mieltämme sellaisiin asioihin.

⁶ Luin äskettäin LIFE-lehdestä merkittävän artikkelin syövästä. Siinä lääketieteen tohtori kertoi, miten ihmiset pelkäävät syöpää enemmän kuin sydänvikaa ja niveltulehdusta, jotka ovat paljon kivuliaampia. Hänen käsityksensä oli, että syövän pelko on vallannut amerikkalaiset siinä määrin, että se on myötävaikuttanut siihen tosiasiaan, että niin monet ovat sairastuneet siihen. He ovat epäsuorasti murehtineet itsensä sellaiseen tilaan, jossa he ovat vahingoittaneet hermojärjestelmäänsä ja vahingoittavat ruumistaan muilla tavoin.

⁷ Varmasti, jos lääketieteen tohtori voi päätellä, että pelko on syövän takana oleva liikkeellepaneva voima, niin meidän

kristittyinä pitäisi sitä paremmin tajuta, että meidän EI PITÄISI PELÄTÄ, vaan kiittää Herraa Hänen hyvydestään ja armostaan, ja antaa mieleemme levätä luottamuksella ja rakkaudella Jumalan hyvissä asioissa.

⁸ Herald of Faith-lehdessä jaan kanssanne kuvia ja todistuksia, auttaakseni teitä näkemään Jumalan teitä varten olevan vapautuksen suunnitelman menestyksen.

⁹ Tuntekaa itsenne vapaiksi kirjoittamaan näille ihmisille ja kysymään heidän parantumisestaan. He mielihyvin kirjoittavat teille. Ja sen näkeminen, kuinka monta vuotta heidän on annettu elää edelleen, eikä kuolla, on rohkaiseva teidän sydämiänne. Antakaa Jumalalle ylistys siitä työstä, mitä Hän tekee palvelijansa, veli Branhamin, kautta. Jos tiedätte jonkun, joka kärsii tästä sairaudesta, todistakaa heille ja kertokaa heille siitä, mitä Jumala on tehnyt ja on tekemässä toisille.

¹⁰ Siitä on neljä vuotta, kun veli Branham Pyhän Hengen johtamana, meni kaupunginsairaalaan Phoenixissa ja rukoili Wilma Baghyn puolesta, joka oli kuolemassa tuberkuloosiin. Wilma Baghy elää, ja Jumalan voima teki hänet terveeksi palauttamalla elämän kuoleviin kudoksiin. Mutta tämä oli vain alku niille siunauksille, jotka Jumala vuodattaisi Wilma Baghyn ylle.

¹¹ Vähän sen jälkeen hänen aviomiehensä iski vatsasyöpä, ja hän oli vakavassa tilassa. Vähän myöhemmin hänen omat rintakipunsa osoittautuivat syöväksi, joka levisi hänen kylkiluihinsa ja koko ruumiiseensa. Epäilemättä Wilma Baghylla oli hyvin pimeitä hetkiä. Mutta silti vihollinen iski vielä kovemmin. Hänen kuusivuotias tyttärensä sairastui, ja ajan mittaan hänet täytyi viedä tutkimuksiin. Lääkärit sanoivat: ”Tyttärellänne on leukemia, eikä hän voi elää paljon kauempaa.”

¹² Äiti, isä ja tytär, jotka kaikki tämä ihmiskunnan paha tappaja oli saanut satimeen!

¹³ Nyt siitä on kaksi vuotta, kun veli Branham tuli Phoenixiin, ja Wilma Baghy, hyvin sairaana, tuli kokouksiin ja seisoi hänen edessään, kun hänen rukoukskorttinsa kutsuttiin. Sinä iltana veli Branham kertoi hänelle hänen sairaudestaan ja hänen tyttärensä ja myös hänen aviomiehensä sairaudesta. Jumala vuodatti siunauksensa alas taivaasta ja kaikki kolme paranivat.

¹⁴ Minulla oli jokin aika sitten etuoikeus puhua Wilma Baghylle ja hänen pienelle tyttärelleen. He molemmat olivat terveyden perikuvia, ja hän kertoi minulle, että hänen miehensä oli myös täydellisesti parantunut. Kirjoittakaa hänelle, niin hän ilolla kertoo teille, miten hän otti vastaan Jumalan profeetan rukouksen ja tuli terveeksi. Hänen osoitteensa on—Rouva Wilma Baghy, 1407 South 21 Pl., Phoenix, Arizona.

¹⁵ Seuraava on Hatie Waldropin kertomus, 1701 East Glendale Avenue, Phoenix, Arizona, niin kuin hän sen minulle kertoi—se täytti sydämeni uskolla ja rohkeudella, ja haluan jakaa sen teidän kanssanne. Kun luette sitä, tuo se rauhan, ja voiton läsnäolon sydämeenne.

”Haluan tervehtiä teitä Herramme nimessä ja kertoa teille parantumisestani, joka tapahtui kymmenen vuotta sitten, kun makasin kuolemaisillani kenttävuoteella pastori Branhamin kokouksessa. Yritän tällä auttaa jokaista, joka saattaa kärsiä syövästä.

Kahdenkymmenenkuuden vuoden ajan minua aina välillä koski oikealta puolelta, aivan lonkan yläpuolelta. Vuodesta 1957 lähtien minulla oli aikoja, jolloin ruoka tai vesi ei pysynyt sisällä. Tämän vastapainoksi tuli myöhemmin aikoja, jolloin en saanut ruokahaluani tyydytettyä ja saatoin syödä koko ajan.

Eräänä päivänä näin paikallisessa lehdessä ilmoituksen eräältä tietyltä kaupungissa asuvalta lääkäriltä, joka tekisi röntgenkuvauksen päästä varpaisiin, pienellä 5,00 dollarin palkkiolla. Mieheni pyysi minua menemään hänen luokseen, ja ehkä se auttaisi selvittämään sairauteni luonteen. Niinpä maanantaina saavuin lääkärin vastaanotolle röntgenkuvaa varten.

Lääkäri ei ollut iloinen siitä, mitä hän löysi, ja hän pyysi miestäni tulemaan aikaisin seuraavana aamuna. Me tulimme seuraavana aamuna kymmeneltä, ja lääkäri kertoi meille, että minulla oli akuutti paksusuolentulehdus ja hän ajatteli voivansa auttaa minua kuudella hoitokerralla. Me suostuimme. Hoidot käsittivät kuuman, vähän yli ruumiinlämpöisen veden juoksuttamista paksusuoleni läpi tunnin ajan, ja joskus kauemmin.

Toisen viikon jälkipuoliskolla pyörriin pöydälle ja kun lääkäri ja hoitaja saivat minut elvytettyä, minä kysyin: ’Onko minulla syöpä?’ Lääkäri vastasi: ’Kyllä, te naisraukka. Miksi odotitte niin kauan, ennen kuin tulitte hakemaan apua?’

Kun lääkäri sai tämän selville, hän antoi minulle toisen röntgenkuvan, ja siitä näkyi, että oikeanpuoleinen ylempi osa paksusuoltani roikkui kuin langan varassa. Hän pyysi, että antaisin toisen lääkärin tulla katsomaan minua, mutta kieltäydyin, koska pelkäsin, että minut otettaisiin sairaalaan, enkä halunnut mennä. Sitten hän kertoi minulle,

että kaupungissa oli lääkäreitä, jotka voisivat leikata ja poistaa alavatsani, mutta silloin kuolisin kahdessakymmenessä päivässä. En voinut tehdä muuta, kuin mennä kotiin ja odottaa. . .

Tulin huonommaksi ja huonommaksi ja minun täytyi ottaa pillereitä lievittääkseni kipua, joka lisääntyi päivien kuluessa. Mutta oi, kiitos Jeesukselle ja niille pyhille, jotka rukoilivat kanssani ja puolestani noiden pimeiden, tuskallisten päivien aikana! Kuinka he tukivatkaan minua, ja pysyivät kanssani öisin, kun olin niin heikkona!

Lääkäri lisäsi kipuja poistavia pillereitä, kunnes sydämeni alkoi reagoida vahvojen huumaavien aineiden vaikutuksiin. Sitten täytyi ottaa sydänlääkettä, jotta pystyisin selviämään vahvasta myrkytystilasta.

Eräänä sunnuntaiamuna eräs sisar Herrassa tuli pieneen kotiimme. Hän kutsui minua 'äidiksi', niin kuin kaikki seurakunnassa. Hän toi uutisen, että veli Branham oli tulossa kaupunkiin ja kertoi minulle parantamisen lahjasta, jonka Jumala oli hänelle antanut, ja kuinka hän rukoili sairaiden puolesta. Hän sanoi: 'Hän on tulossa Phoenixiin, äiti, ja tiedän, että sinä tulet parantumaan. Kestä vielä yksitoista päivää, kunnes hän tulee tänne.' Nämä olivat ystäväni rukoilevat sanat. Lääkäri oli kertonut miehelleni, että seuraava paha kohtaus olisi kohtalokas, ja että hänen pitäisi olla valmistautunut siihen. Olin siitä tietoinen.

Yhdentoista pitkän päivän kuluttua veli Branham aloitti kokouksensa veli Outlaw:n seurakunnassa. Ensimmäinen kokous oli 2. maaliskuuta 1947, ja pieni kirkko oli niin tupaten täynnä, että heidän täytyi siirtää kokous suurempaan paikkaan. Menin kokoukseen sunnuntai-iltana, mutta edelläni oli niin monia, joiden puolesta piti rukoilla, ettei minua kutsuttu. Seuraavana iltana oli samoin, mutta veli Branham sanoi, että hän rukoilisi sairaiden puolesta tiistaiamuna kello kymmeneltä.

Aikaisin tiistaiamuna olin järjestämässä jotain keittiössä, ja ääni sanoi minulle: 'Juokse henkesi edestä.' Minä kutsuin sisaren, joka oli viettänyt yön meidän kanssamme ja sanoin: 'Meidän täytyy pitää kiirettä', ja me aloimme juosta kirkkoon. Siinä kunnossa, missä olin, en voinut juosta kauas ja Jeesus tiesi tämän, sillä kun pääsimme pihasta, toinen veli ja sisar Herrassa ajoi siihen autollaan ja veivät meidät kiireesti kirkkoon.

Noin kello 8.30 me tulimme kirkkoon sisälle ja veli Outlaw tervehti minua ja sanoi: 'Mene suoraan eteen, sisar Waldrop, haluan sinun olevan ensimmäinen, jonka puolesta rukoillaan tänä aamuna.' Minä kiirehdin eteen sen enemmittä puheitta. Kun istuin siellä, tuli vahtimestari luokseni ja kysyi, olinko sokea. Vastasin, etten ollut. Sitten hän sanoi, että hän oli pahoillaan, mutta minun täytyisi siirtyä neljä riviä taaksepäin, koska etupenkit olivat vain sokeita varten. Kun hän puhui, saatoin tuntea syövän kiertävän vatsassani.

Kun vahtimestari lähti, yritin liikkua käytävää pitkin, mutta en voinut. Hän tuli takaisin ja löysi minut haukkomasta henkeäni. Minä sanoin: 'Vie minut takahuoneeseen.' Hän sanoi: 'Olen pahoillani, sisar, mutta en voi.' Minä kuiskasin: 'Mene hakemaan veli Outlaw', ja työnsin hänet pois. Veli Outlaw ja jotkut muut sisaret tulivat luokseni ja sanoivat: 'Sinä olet vain hermostunut, sisar Waldrop. Me rukoilemme puolestasi.' Silloin se sisar, joka tuli minun kanssani, korotti äänensä ja sanoi: 'Ei, tämä ei ole hermostuneisuutta, vaan kuolemaa.' Juuri silloin veli Hooper ja sisar McDaniel tulivat ja kertoivat veli Outlaw:lle, että se oli hyvin vakavaa, ja että jos veli Branham oli siellä, olisi heidän paras hakea hänet nopeasti. Veli Outlaw pyysi jotakuta tuomaan kenttävuoteen, ja joku muu juoksi takahuoneeseen hakemaan veli Branhamia. Kuulin, mitä oli tapahtumassa, mutta en voinut puhua, ja oli tulossa pimeämpää ja pimeämpää. Veli Branham tuli sisälle nopeasti ja meni mikrofoniin eteen ja käski kaikkia olemaan hyvin kunnioittavia, koska eräs sisar oli kuolemassa syöpään. Sitten veli Branham kääntyi puoleeni sanoen: 'Katso minuun, sisar.' Minulle hänen sanansa olivat matalaa kuiskausta, mutta hän toisti niitä, kunnes sankka pimeys hälveni. Sitten hän kysyi minulta, uskoinko, että enkeli oli tullut hänen luokseen. En voinut puhua, mutta hän tunsu, että uskoin häntä. Sitten hän sanoi: 'Kiitä Herraa, sisar, sinun uskosi on sinut pelastanut!'

Kun hän rukoili ensimmäistä kertaa, en tuntenut mitään, sitten hän taas rukoili, ja kun hän teki niin, lämmin tunne kulki ylitseni, alkaen päästäni ja virtasi ulkona ja sisällä, ja kun se teki niin, lähti kaikki kipu ruumiistani. Nousin ylös kenttävuoteelta. Veli Branham kertoi minulle, että 72 tunnin kuluessa tulisin hyvin sairaaksi ja kärsisin paljon, kun syöpä jättäisi ruumiini. Hän sanoi, että se oli jo kuollut, jokainen juurikin! Hän myös käski minun pysyä

nesteruokavaliolla niin kuin lääkäri oli neuvonut, ja Jeesus antaisi minun tietää, milloin voisin syödä kiinteitä ruokia. Hän sanoi, että yksi suupala kiinteää ruokaa tappaisi minut.

Kärsin kipuja 72 tuntia, kunnes jähmytyin kyyneleissä. Olisin yrittänyt kutsua miestäni, joka oli nukkumassa, mutta kipu oli niin ankara, etten voinut puhua. Niinpä ryömin hänen luokseen, että hän rukoilisi puolestani, että saisin voimaa kestää kivun. Sitten kipu hellitti muutamaksi tunniksi ja saatoin levätä. Tätä jatkui neljästä kuuteen viikkoa, mutta kipu väheni koko ajan.

Lopulta soitin lääkärille ja kysyin, ottaisiko hän röntgenkuvan vatsastani ja hän sanoi, että ottais. Röntgenkuvasta näkyi, että paksusuoleni ja kaikki muu oli aivan niin kuin sen pitäisikin olla—täydellisessä kunnossa. Sydämeni, joka oli laajentunut kaikista myrkyistä, oli normaali, ja kivet, jotka olivat olleet maksassani, ja olivat yhtä suuria kuin peukaloni kynnet, olivat poissa.

Sinä iltana minulla oli illalliseksi pintopapuja, sipulia, etikkakurkkua, paahtopaistia ja omenapiirakkaa. Minun piti seuraavana päivänä katsoa röntgenkuvia, mutta Jeesus kertoi minulle, että voisin syödä, ja minä todella söin. Tämä kaikki tapahtui kymmenen vuotta sitten, ja tänä päivänä olen yhä täysin parantunut.

Jos sinulla on syöpä ja puolestasi on rukoiltu, ja kivut silti jatkuvat, ylistä vain edelleen Herraa parantumisesi. Paholainen tulee ja koettaa ryöstää parantumisesi pois, mutta ylistä vain Jeesusta ja nosta pääsi.

Sen jälkeen kun veli Branham rukoili puolestani, en enää koskaan ole ollut vuoteenomana, enkä ole ollut poissa yhdestäkään kokouksesta.

Parantumiseni aikoihin myös kuusivuotiaan pojanpoikani puolesta rukoiltiin ja hän parantui struumasta, joka oli hänen kurkkunsa sisäpuolella. Tämä päivänä Marvin on 16-vuotias ja täysin terve.

Jos luotat Jumalaan parantumiseksesi, pyydän sinua kirjoittamaan minulle, ja olen iloinen, jos voisin rohkaista sinua millä tavalla vain voin.”

* * *

”Kuusi vuotta sitten olin kuolemaisillani suolistosyöpään. Suolistossa ei ollut ollenkaan tuntoa ja se näytti kuolleelta. Aika ajoin vieläpä vatsan alaosa tuntui kuin kiveltä ja oli kylmä sisältä ja päältä. Ulostaminen tapahtui ainoastaan peräruiskeiden avulla. Turpoaminen ja kärsimys olivat niin ankaria, että joinakin päivinä tarvittiin useita peräruiskeita saadakseni helpotusta.

Elokuussa 1951 veli Branham oli pitämässä kokousta Eriessä, Pennsylvaniassa. Herra puhui minulle ja sanoi: ’Mene siihen kokoukseen ja minä parannan sinut.’ Me asuimme siihen aikaan Port Huronissa, Michiganissa, joka oli useiden satojen mailien päässä. Näytti melkein mahdottomalta, että voisin mennä sinne, mutta Herra järjesti tavan ja voiman mennä.

Tähän aikaan veli Branham käytti merkkiä kädessään. Hän kertoi minulle, että minulla oli syöpä, rukoillen sitten puolestani. Sitten hän kääntyi minuun päin ja sanoi: ’Tytär, sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi.’ Sillä hetkellä en tuntenut mitään erityistä muutosta, mutta noin tuntia myöhemmin tunsin sisälläni jonkin hellittävän ja poistuvan. Siitä päivästä tähän asti olen ollut täysin normaali. Ylistys olkoon ihmeelliselle Herralleni ja Pelastajalleni, Jeesukselle Kristukselle.

Monia todistuksia voidaan antaa parantumistani koskien.”

SE VOISIT OLLA SINÄ

¹⁷ Oletko koskaan ajatellut itseäsi Jumalan palvelijana—tai halunnut olla vanhin ja laskea kädet sairaiden päälle—tai tuntenut sydämessäsi poltteen saarnata Herran Sanaa? Ehkä tänä päivänä kaipaat tehdä jotain Herrallesi, jota palvelet. Ehkä et vie evankeliumia eri maihin, tai ehkä et rukoile uskon rukousta vapauttamaan orjuudessa olevia ihmisiä. Ehkä et ole lahjakas henkilö tai tuo koskaan julki sellaista hengellistä lahjaa, kuin parantaminen tai ihmeet tai profetia. Mutta on jotain, mitä VOIT tehdä, ja Jumala on pyytänyt sinua tekemään sen. Ehkä et ole välittänyt siitä, mutta tässä on tehtävä teille jokaiselle Jumalan Sanassa.

¹⁸ Sinä voisit olla se, joka voisi olla pelastava enkeli kadotetulle sielulle—sinä voisit olla se, joka toisi uutiset ilosanomasta. Sinä voisit olla jonkun toisen ihmisen elämässä avainhenkilö, joka olisi suurempi siunaus kuin mitä yksikään kirja voisi kertoa.

¹⁹ Sallikaa minun muutaman seuraavan hetken aikana kertoa teille tosi kertomus sellaisesta henkilöstä—pelastavasta enkelistä. Se voisit olla sinä. . . elämäsi tärkeimmässä roolissa. . . olemalla Hänen todistajansa ja kertomalla hyvän sanoman.

²⁰ Kertomuksemme alkaa rouva Eckenburgista: Hän oli sanonut hyvästit miehelleen ja astunut bussiin. Hänen miehensä ei voinut seurata häntä tälle matkalle, koska hänen olisi pitänyt ottaa liian pitkä aika vapaata työstään, ja se olisi lisännyt kustannuksia, mihin heillä ei ollut varaa. Herra ja rouva Eckenburg ovat 50-vuotias aviopari—heillä on vaatimaton koti, ja heidän tulonsa sallivat tämänkaltaisen yksinkertaisen elämäntavan — mutta he ovat viettäneet suloista elämää yhdessä, ja nauttineet monista asioista yhdessä läpi vuosien. He ovat tavallista väkeä, joiden on täytynyt tehdä työtä pärjätäkseen; joskus se on ollut kovaa, toisinaan vähän helpompaa.

²¹ Nyt bussi vei häntä päämäärään, josta hän ei tiennyt, tai osannut odottaa. Se oli vähän hänen ensimmäisen sairautensa jälkeen, jolloin häntä hoidettiin San Fransicon Stanfordin Yliopistossa. Täällä hänestä kesäkuussa 1955 tuli koepotilas. Herra ja rouva Eckenburg valitsivat tämän yliopiston, koska heillä ei ollut varaa muiden hoitojen tai lääkärien kustannuksiin. Täällä kaikki hoidot olivat ilmaisia köyhille, ja parhaat lääkärit hoitaisivat häntä. Hänet oli kirjattu sisään koepotilaana. Tämä tarkoitti, että tulet terveeksi, kun he oppivat, ja jos eivät . . . no . . . Vähäisellä rahoituksella tämä oli paras valinta—ja heidän ainoa toivonsa.

²² Tämä oli hänen kolmas yrityksensä mennä hoitoon. Tässä tapauksessa ei leikattaisi lainkaan, koska lääkärit olivat jo kertoneet hänelle, että syöpä oli liian syvään juurtunut,

ja oli levinnyt maksaan ja hänen ruumiinsa muihin elimiin. Kun he aikaisemmin olivat halunneet leikata hänet, oli hän jotenkin onnistunut sanomaan: ”Ei.” Hän ei halunnut sitä. Ja niin hänen seuraavan aikansa piti olla tammikuussa, vähän sen jälkeen, kun uuden vuoden muutamat ensimmäiset päivät olisivat ohitse. Rouva Eckenburg peruutti tämän ajan ilman mitään näkyvää syytä, ja kun hänelle annettiin kolmas aika, lähti hän matkaan pitääkseen sen, sillä hän tunsi kivut ruumiissaan eikä syövän nopea kasvu jättänyt hänelle muuta vaihtoehtoa.

²³ Hän otti mukaansa tuota lääkäriissä käyntiä varten pienen yölaukun, jonka hän kirjasi matkatavaraksi San Franciscon linja-autoasemalle asti. Hänellä oli lippunsa ja vähän rahaa lompakossaan. Hän oli sanonut miehelleen, ettei hän tarvitsisi kuin vähän rahaa, koska se olisi suora matka linja-autoasemalle ja sieltä yliopistolle. Hänen miehensä piti noutaa hänet perheen autolla sairaalasta, kun hän pääsisi kotiin. Oli 18. lokakuuta ja huomenna oli päivä, jolloin lääkärit aloittaisivat kokeet. Mitä he tekisivät, ja mitä perhe tekisi, jos hän kuolisi, liikkui hänen mielessään—loppumattomiin matelivat hänen ajatuksensa. Hän ajatteli myös Jumalaa, mutta koska hän ei ollut hengellinen nainen, eikä edes uudestisyntynyt, eivät nämä ajatukset tunkeutuneet kovin syvälle. Mutta kristilliseksi opastukseksi hän päätti ottaa mukaan pienen Ykseys-kirjansa. Tätä hän luki umpimähkään, kun ajatukset tulevaisuudesta ahdistivat liikaa.

²⁴ Oli aikainen aamu 19. lokakuuta, kun bussi saapui Oaklandiin, Kaliforniaan, kymmenen minuutin seisahdukselle ennen jatkamista San Franciscoon suoraan lahden toiselle puolelle. Kun bussi tuli pysäkillä, poistuivat kaikki matkustajat, mutta rouva Eckenburg matkasta väsyneenä jäi istuimelleen. Hän olisi pian San Franciscossa, hän tiesi nousevansa siellä pois. Istuessaan siinä rouva Eckenburg kuuli äänen, joka puhui hänelle ja sanoi: ”Mene kadulle ja kävele”, niin väkevän painokkaasti, että hän totteli välittömästi. Kävellessään päämäärättömästi hän kuuli äänen jatkavan, sanoen: ”Pysähdy 14. Kadulle.” 14. Kadulla hänen voimansa heikentyivät ja hän pysähtyi tarpeeksi huomatakseen kahvilan kadun toisella puolella. Hän astui sisään Fosterin kahvilaan ja otti kupin kahvia, ja lähti muutaman minuutin kuluttua taas ulos kadulle. Käveltyään pienen matkan hän pian väsyi taas ja nojasi erään rakennuksen sivua vasten levätäkseen. Juuri silloin hänen silmänsä osuivat naiseen, joka istui bussipysäkin penkillä odottaen paikallisbussia. Hän piti taukoa lyhyen hetken, päätti sitten mennä penkille ja istuutua. Kun hän istuutui, hän huomasi, että nainen hänen vieressään oli lukemassa kirjaa. Hänen mieleensä tuli ajatus, että hänkin voisi lukea pientä Ykseys-kirjaa lohdutukseksi.

Tapahtumapaikkamme on petollisen yksinkertainen—vain kaksi naista istumassa bussipysäkin penkillä lukien kirjoja. He olivat täysin vieraita toisilleen—mutta eivät kauaa.

²⁵ Jumala oli johtanut rouva Eckenburgin pelastavan enkelin luokse, jolla oli uutisia hyvästä sanomasta. Hän oli johtanut hänet linja-autoasemalta, ja oli saanut hänet istumaan toisen naisen viereen, jonka Hän oli valinnut tuomaan hänelle ”hyvät uutiset”, evankeliumin sanoman, ja huolehtimaan hänestä. Lyhyessä hetkessä he olivat ryhtyneet puheisiin. He vaihtoivat muutamia lauseita ja pian rouva Eckenburg huomasi kertovansa tälle täysin vieraalle ihmiselle sairaudestaan ja määränpäästään. Nainen sanoi: ”Katsopa tätä kirjaa, jota olen lukemassa, ’Jumalan lähettämä mies’—tämä mies on täällä Oaklandissa ja aloittaa kokouksensa tänä iltana. Hän tulee rukoilemaan sinun puolestasi. Monet ovat parantuneet syövästä.”

²⁶ Rouva Eckenburg katsoi naista hetken oudosti tietämättä, mitä ajatella. Hän ei ollut ajatellut Jumalan parantavan tänä päivänä, tai sellaisten asioiden tapahtuvan. Hänen uusi ystävänsä keskeytti hänen ajatuksensa monilla jännittävillä kuvauksilla Jumalan armosta ja parantamisesta tänä päivänä kärsivässä ihmiskunnassa. Rouva Eckenburg ei koskaan ollut kuullut niin innoittavia sanoja, ja ne toivat rauhan hänen sydämeensä, ja hän oli lohdutettu sekä rohkaistunut. Koskaan ennen ei hän ollut kuullut kenenkään puhuvan tällä tavalla, ja sellaisista suurista ja ihmeellisistä asioista!

²⁷ Taas hänen ajatuksensa keskeytettiin naisen suoralla kutsulla tämän sanoessa: ”Tule minun huoneeseeni ja lepää, tänä iltana minä vien sinut kokoukseen. Minulla on huone aivan kadun toisella puolella.” Rouva Eckenburg ja nainen ylittivät kadun ja menivät hotelliin, ja nainen sai rouva Eckenburgille huoneen käytävän toiselta puolen vastapäätä hänen huonettaan. Kun huone oli varattu, ja he olivat asettuneet, päätti rouva Eckenburg, että hän lepäisi hetken, ja meni huoneeseensa mennäkseen pitkälleen. Hän alkoi ajatella sitä, mitä nainen oli hänelle kertonut, ja ensi kertaa elämässään rouva Eckenburg tunkeutui rukouksen henkeen, ja hän rukoili ja rukoili, kunnes rauha, jota hän ei milloinkaan ollut tuntenut, täytti hänen sydämensä. Rukouksessa ja kyynelissä hän vietti iltapäivän, ja seurustellen vastalojytyneen ystävänsä kanssa.

²⁸ Kun tuli kokouksen alkamisen aika, vei hänen ystävänsä hänet kokouspaikalle Oaklandin keskustassa sijaitsevaan Civic Auditorioon. Sinne saavuttaessa auttoi hänen ystävänsä häntä löytämään istuimen ja huolehti hänestä hellästi. Pienen hetken kuluttua Billy Paul Branham kysyi häneltä, halusiko hän rukouksortin. Hän sanoi: ”Kyllä”, ja kiitti häntä. Pian kokous alkoi ja se oli saarna, jollaista rouva Eckenburg ei koskaan elämässään ollut kuullut; se jätti hänet itkemään

ja täytti ihmetyksellä. Häntä ei koskaan oltu kohdeltu niin ystävällisesti kuin tänään, eikä hän ollut koskaan kuullut näistä ihmeellisistä asioista. Ja nyt hänen rukouskorttinsa kutsuttiin ja hänen piti seisoa tämän Jumalan miehen edessä. Kun toisten 14 puolesta rukoiltiin ennen häntä, ja muita kutsuttiin kuulijakunnasta, hän tiesi, että tämä mies kertoisi hänelle vastauksia, joita ei hänellä eikä lääkäreillä ollut.

²⁹ Muutaman hetken kuluttua seisoి Rose Eckenburg pastori Branhamin edessä. Hän kertoi hänelle, että hän oli kuoleman varjostama, ja hänellä oli maksasyöpä, ja kysyi häneltä, uskoiko hän, että Jumala parantaisi hänet, jos hän rukoilisi hänen puolestaan. Hänen vastauksensa oli ”Kyllä”, ja hän puhkesi kyyneliin.

³⁰ Seuraavana päivänä, 20. lokakuuta 1956 kello 7 aamulla Rose Eckenburg ulosti suuria palasia pilaantunutta kudosta ja pahoin infektoitunutta verta. Seuraavalla viikolla 24. lokakuuta 1956 kello 11 aamupäivällä hän ulosti suuren kovettuneen kasvaimen ja lisää mätää, mitä seurasi normaali verenvuoto, joka puhdisti hänen verensä mädästä ja hajusta.

³¹ Ystävät, Rose Eckenburg elää tänään ja on todellinen käännyttänyt Herran puoleen. Se todella on Jumalan siunaus, mutta muistakaa, mistä se alkoi Rose Eckenburgille—bussipysäkin penkiltä, missä hän tapasi evankeliumin ilosanoman sanansaattajan ja todistajan.

³² Viiden miljoonan ihmisen kaupungissa, johti Jumala hänet täysin vieraan luokse. Se voit olla sinä, rakas ystävä, seuraavalla kerralla, kun olet yksin bussipysäkin penkillä tai autossasi tai kadulla tai kahvilassa. Missä tahansa se onkin, sinulla voi olla sydämessäsi ja huulillasi sanoja, jotka voivat tuoda elämän kuolevalle, toivottomalle, horjuvalle ihmiskunnalle. Muista tästä lähtien todistaa, ja pelastava enkeli . . . voit olla sinä.

MAHTAVA VOITTAJA

³³ Tänä iltana haluaisin lukea Herran Jeesuksen Ilmestyskirjan 6. luvusta, kaksi ensimmäistä jaetta: ”Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden sineteistä, ja kuulin yhden niistä neljästä olennota sanovan niin kuin ukkosen äänellä: ”Tule ja katso.” Ja minä näin, ja katso: valkea hevonen; ja hän lähti voittajana ja voittamaan.” Aiheeni muutamaksi hetkeksi tänä iltana on ”Mahtava Voittaja.”

³⁴ Uskon koko sydämeistäni, että ylöstempaus tapahtuu ennen ahdistuksen aikaa. Nyt on monia opettajia, jotka ovat siitä eri mieltä, mutta minulla ei ole koulutusta ja tutkin vain Raamattua usein esikuvissa, ja kuinka esikuvat ovat varjoja. Ja jos ymmärrämme minkä tahansa varjon, silloin meillä on yleinen käsitys siitä, miltä todellinen näyttää. Kuten tulva Nooan aikana: pisaraakaan vettä ei satanut ennen kuin Nooa ja kaikki ne, jotka pelastuivat tulvasta, olivat sisällä arkissa, ja ovi oli suljettu. Ja me näemme, että ennen kuin yksikään tulikokkare saattoi langeta Sodoman ja Gomorran ylle taivaasta, piti Lootin lähteä kaupungista ja olla vapaa siitä tuomiosta, joka kohtasi näitä kaupunkeja—sillä vanhurskas tuomari ei tuomitse vanhurskasta yhdessä väärän kanssa, koska uskovainen on jo tuomittu, kun Kristus tuomittiin hänen sijastaan. Siksi olisi väärin, että Pyhä Jumala taas tuomitsisi yhden meistä, kun Hän jo on hyväksynyt meidän tuomiomme Kristuksessa.

³⁵ Nyt aiheeseemme *Mahtava Voittaja*. Ihminen pitää voittamisesta, ja on suurta voittoa. Voittaja on joku, joka on voittanut vihollisensa—se on syy siihen, niin uskon, että Kirjoitukset sanovat: ”Me olemme enemmän kuin voittajia”, sillä Hän on voittanut meidän puolestamme. Ja ihmisillä näinä suurina hetkinä, kun he liikkuvat eteenpäin ja voittavat, on usein suuri juhla jälkeensä.

³⁶ Meille on kerrottu, että kun edesmennyt saksalainen johtaja, Adolf Hitler, voitti Ranskan, istui hän istuimelleen Riemukaareen ja katseli, kun hänen suuri armeijansa kulki ohitse, hänen tankkinsa vierivät ohitse ja hänen koneensa jylsivät yläpuolella, kunnes ne pimensivät taivaan. Mutta... se ei kestänyt, koska jos ihminen haluaa olla voittaja, täytyy hänen tarkoitustensa olla oikeat, ja hänen vaikuttimiensa täytyy olla oikeat—ja jos te ette pelaa reilua peliä, te häviätte, on yhdentekevää millainen voittaja te olette. Teidän on oltava todellinen ollaksenne voittaja, kukaan petkuttaja ei voita peliä. Mutta Hitler ei koskaan noudattanut sääntöjä, hän halusi kaiken vallan itselleen, kaiken kunnian itselleen. Sen vuoksi hänen päämääränsä oli väärä—ja kuka tahansa, jolla on samat Hitlerin vaikuttimet ja tavat, päättyy samaan kuin hän.

³⁷ Meille on kerrottu, että suuri Konstantinus, kun hän oli matkallaan Roomaan, näki unen juuri ennen kuin taistelun piti tapahtua. Hän oli huolissaan sinä iltana, ennen kuin hän meni nukkumaan, koskien sen taistelun tulosta, jonka hän oli suunnitellut taisteltavaksi aamulla. Sinä yönä hän näki unta valkoisesta rististä, ja ääni sanoi: ”Tämän kautta sinä voitat.” Niinpä hän herätti sotilastoverinsa ylös yöllä ja he maalasivat kilpiinsä valkoisen ristin, ja hän voitti.

³⁸ Ajattelen nyt toista miestä: muutama vuosi sitten seisoin Waterloossa, Belgiassa, missä mies nimeltä Napoleon kohtasi verisen ja häpeällisen tappion. Kun seisoin siellä, ojensi joku minulle pienen kirjan, ja minä aloin lukea tämän suuren miehen historiaa. Hän aloitti suurena soturina, ja hän oli valloittanut koko maailman 33:n vuoden ikäisenä, mutta hänellä myös oli väärät päämäärät...hän halusi vallan itselleen, ja hän halusi jokaisen pelkäävän häntä. 33:n vuoden ikäisenä koko maailma vapisi ajatellessaan Napoleonin—hän oli paha mies, murhaaja. Hän aloitti kieltolain kannattajana ja kuoli alkoholistina. Te ette voi voittaa vääräydellä. Vain oikea voittaa.

³⁹ Te ette koskaan voita rakentamalla kirkkokunnan toisensa päälle—te voitatte ainoastaan, kun laskette alas raja-aidat, ja sallitte Pyhän Hengen tulla koko Kristuksen ruumiiseen. Me emme koskaan voita itsekkäillä motiiveilla. Jumala vihaa syntiä, eikä Hän salli sen viettää voitonjuhlaa vääräydessä. Napoleonin kuoli 33 vuotiaana maailman valloittajana, ja synti oli voittanut hänet—mutta oi, oli toinen mies, joka kuoli 33:n vuoden ikäisenä, joka voitti maailman ja voitti helvetin ja voitti kuoleman ja voitti jokaisen ihmisrodun vihollisen. Se oli meidän siunattu Herramme Jeesus, Mahtava Voittaja. Hän ei tullut voittaakseen itselleen—Hänen päämääränsä oli tehdä Jumalan tahto, joka Hänet lähetti. Hän ei taistellut itseään varten, Hän antoi itsensä. Ristillä Hän sanoi: ”Minä voisin puhua Isälleni ja heti Hän lähettäisi minulle legioonittain enkeleitä.” Mutta Hän tuli voittajaksi Aadamin langennutta sukua varten, ja Hän voitti jokaisen Aadamin langenneen suvun vihollisen, ja ne laitettiin Hänen jalkojensa alle.

⁴⁰ Voin nähdä Mahtavan Voittajan, meidän Herramme, kun Hän oli täällä seisoen erään miehen vieressä, joka oli kahlehdittu ja demonivoimien sitoma. Mikään armeija ei voinut hillitä häntä hänen voimansa takia, ja usein hän mursi kahleet irti. Kukaan ei voinut voittaa häntä, ja pahat henget ajoivat hänet pois ihmisten parista, ja hän teki kotinsa hautoihin, ja kuka vain osui hänen tielleen, heidät hän voitti. Mutta eräänä päivänä tietä pitkin tuli pieni mies—Raamattu sanoi: ”Hänessä ei ollut kauneutta, jotta me olisimme mielistyneet Häneen”—ja tämä demoni ajatteli: ”Nyt on se hetki, kun minä voitan tuon pienen miehen”—ja ne hallitsivat

tuota miestä, ja sinne tielle ne menivät kohtaamaan Hänet. Ja kun ne juoksivat Häntä kohti voittaakseen Hänet, nosti Hän silmänsä ja ne muuttivat mielensä. Sen sijaan, että olisivat yrittäneet voittaa Hänet, ne sanoivat: ”Sinä Jumalan Pyhä, miksi tulet vaivaamaan meitä ennen aikaa?” Ne tiesivät, että olivat kohdanneet vertaisensa—suuri taivaan Mahtava Voittaja seisoi läsnä. Hän ei fyysisesti ollut tarpeeksi suuri murtaakseen kahleita, Hän ei fyysisesti kyennyt pitelemään miestä, joka oli demonien vallassa, mutta Hänessä oli kaikkivaltiaan Jumalan voima, jolle demonien täytyi alistua. Ja Hän voitti tämän vihollisen, että tästä eteenpäin Aadamin suvulla, joka on sellaisen hengen sitoma, on oikeus ottaa tämän suuren, Mahtavan Voittajan nimi ja ajaa tuo henki ulos.

⁴¹ Minä voin nähdä Hänet, meidän Mahtavan Voittajamme, kun Hän tulee Pietarin anopin huoneeseen, joka makaa sairaana kuumeessa—Hän ei sano sanaakaan, Hän vain kävelee sinne ja koskettaa hänen kättään, ja sairaus oli voitettu. Hän voitti sairaudet Aadamin rodun puolesta. Eräänä päivänä, kun Hänen läheinen sydänystävänsä oli kuollut, ja Hän oli neljän päivän matkan päässä, Hänen sinne saapuessaan ryömivät ihomadot hänen ruumiinsa lävitse, ja käsi, jota Hän oli puristanut, ja hartiat, joita Hän oli syleillyt, olivat nyt mätänemisen ja kuoleman voittamat. Voin nähdä Hänen seisovan Lasaruksen vierellä silmät täynnä kyyneliä, kun Hän sanoi: ”Lasarus, tule ulos”, ja mätäneminen antoi takaisin uhrinsa, ja kuolema vapautti miehen sielun, sillä mahtava Voittaja oli puhunut. Tämän Hän voi tehdä kaikille Aadamin lapsille. Olen niin iloinen, että Hän on myös minun ystäväni, sillä kerran, jos Jeesus viiptyy, me kaikki tulemme makaamaan sillä tavalla.

⁴² Eräänä yönä, kun Hän oli ylittämässä merta, tuli maan mahtavista luonnonvoimista tottelemattomia. Hän oli ollut lepäämässä pienen veneen perässä, kun tuulet tulivat raivoisiksi ja sekoittivat meren suuresti. Pian pieneen veneeseen tuli paljon vettä ja opetuslapset pelkäsivät suuresti, ja he kiirehtivät herättämään Häntä. Kun Hän heräsi, nuhteli Hän heitä sanoen: ”Voi, te vähäuskoiset—missä on teidän uskonne?” Toisin sanoen: ”Te olette nähneet minun tekevän kaikkia näitä asioita päivä toisensa jälkeen: te olette nähneet raivohullun tulevan vapautetuksi, sinä olet nähnyt kuumeen jättävän anoppisi, olette nähneet kuolleen herätettävän! Missä on teidän uskonne?” Sitten Hän laittoi jalkansa veneen laidalle ja katsoi ylös ja sanoi: ”Vaikene, ole hiljaa.” Ja kaikki aallot hiljenivät, kuin vauva äitinsä käsivarsilla. Tuulet ja aallot tottelivat Häntä.

⁴³ Toisella puolen järveä, minne he olivat menossa, eli pieni nainen, joka oli kuluttanut kaiken rahansa tullakseen terveeksi, ja oli vieläkin sairaana verenvuototaudista.

Lääkärit, jotka olivat ottaneet hänen rahansa, olivat yrittäneet kovasti ja uskollisesti auttaakseen häntä, mutta he tekivät kaiken, minkä voivat, ja silti veri yhä vuosi. Hän kuuli, että Jeesus oli tulossa sinne päin, joten hän lähti meren rannalle—hän ponnisteli eteenpäin väkijoukon läpi, kunnes hänen voimansa loppuivat. Mutta hänen uskonsa pani toimeksi koskettaaksen vain Hänen vaatteensa lievetä, ja tämän hän teki. Koskettaessaan Mahtavaa Voittajaa, sairaus, joka oli uhmannut lääkäreiden lääkettä, totteli Mahtavan Voittajan tahtoa, ja verenvuoto loppui.

⁴⁴ Muistatteko, kun kuolema iski Jairuksen kotiin? Hänen pieni 12-vuotias tyttärensä oli tullut hyvin sairaaksi, ja he tulivat ja pyysivät Jeesusta tulemaan; mutta kun Hän lähestyi Jairuksen kotia, kohtasivat sanansaattajat heidät taas sanoen: ”Älä vaivaa Mestaria, sillä tyttäresi on jo kuollut.” Kaikki on nyt ohitse—siihen tilaan me tulemme joskus—me ajattelemme, ettei ole enää toivoa. Mutta Hän on yhä Mahtava Voittaja—kun kaikki toivo on mennyt, on Hän yhä sama. Varmasti he ajattelivat, että kaikki oli lopussa, mutta meidän Herramme rakkaat silmät kääntyivät Jairukseen päin ja Hän sanoi: ”Älä pelkää, usko ainoastaan, ja sinä olet näkevä Herran kirkkauden.”

⁴⁵ Ja Jeesus meni kuolinhuoneeseen, missä vain lopun aika voisi paljastaa, mitä Jairuksen pienestä tyttärestä tuli. Mutta ymmärrätkö, että Alku ja Loppu seisoivat hänen vierellään? Ja Hän tarttui häntä kädestä ja sanoi: ”Tyttö, nouse”, ja kuolema oli voitettu, ja hän nousi jaloilleen ja eli. Suurin vihollinen, mikä ihmisillä koskaan on ollut, oli kuolema—kaikille ihmisille—ja Hän meni Golgatalle eräänä päivänä ja siellä ristillä Hän sai aikaan—yhdellä kertaa, kaikkien puolesta—voiton koko ihmissuvulle; Hän voitti suurimman vihollisen, joka ihmisellä koskaan on ollut—Hän voitti kuoleman—kaikkien meidän puolestamme. Sitten kun Hän kuoli, ei se ollut loppu, Hänen yhä tuli olla Mahtava Voittaja, joten Raamattu sanoi, että Hän meni saarnaamaan sieluille, jotka olivat vankeudessa, noille, jotka olivat hylänneet Eenokin ja Nooan ja noiden Sodomassa olleiden sanoman, ja niille, jotka olivat hylänneet profeetat. Hän todisti heille, että Hän oli vastaus jokaisen profeetan sanomalle, Mahtava Voittaja, mutta he olivat kulkeneet yli elämän ja kuoleman välin, ylittäneet erottavan linjan, eikä heille ollut mitään toivoa. Hän meni paholaisen alueille—demonien—ja Hän ajoi ne pakosalle, ja suoraan helvetin kaikkein pimeimpään kuiluun Hän meni, ollen yhä elossa, vaikka Hänen ruumiinsa oli hiljaa ristillä. Hän oli yhä suuri ja Mahtava Voittaja, ja kun 1900 vuotta on kulunut, on Hän vieläkin Mahtava Voittaja, ja Hän tulee ikuisesti olemaan Mahtava Voittaja. Kun Hän saapui itse helvetin porteille (me käytämme tässä

pientä näytelmää), voin nähdä paholaisen astuvan esiin ja sanovan: ”Lopultakin minä sinut sain—lopultakin sinä saavuit! Yritin hävittää tuota siementä koko ajan. Ajattelin, että sain sinut, kun tuhosin Aabelin; ja olin varma, että sain sinut, kun tuhosin profeetat; ja kun mestautin Johanneksen, olin varma, että sain sinut. Mutta NYT sinä olet täällä, sinä olet minun valtakunnassani, ja olet minun hallinnassani ja olet minun vallassani, koska sinä kuolit syntisenä.” Oi, voin kuulla Jeesuksen sanovan: ”Saatana, minä olen Jumalan neitseestä syntynyt poika, minun vereni on yhä märkänä ristillä, minä olen täyttänyt jokaisen vanhurskaan vaatimuksen Aadamin langenneen suvun puolesta, ja olen tullut tänne alas voittaakseni ja ottaakseni vallan!” Hän kurottautui kohti paholaista, tarttui kuoleman ja helvetin avaimiin, ripusti ne sivulleen ja potkaisi paholaisen niihin kuiluihin, minne hän kuului! Yhä tuo Mahtava Voittaja!

⁴⁶ Hän lähti menemään takaisin maan päälle, voittoisana kuolemasta ja helvetistä, saadakseen voiton haudasta. Mutta kun Hän kulki ylöspäin noita suuria polkuja pitkin, Hän kuuli laulettavan joitakin ylistyslauluja, ja Hän tiesi, että oli tulossa lähelle paratiisin portteja, missä olivat odottamassa ne, jotka olivat ottaneet vaarin Nooan sanomasta ja ne, jotka olivat ottaneet vaarin profeettojen sanomasta, koska he eivät voineet mennä ylös, synnin usva leijui maan yllä, eikä härkien ja vuohien ja lampaiden veri voinut sovittaa ihmistä. Siksi heitä pidettiin paikassa, jota kutsuttiin paratiisiksi. Maan yllä oli synnin usva eivätkä he voineet nousta ylös — vaan ainoastaan Hän, joka oli tullut alas.

⁴⁷ Hän kävelee ylös paratiisin ovelle ja kolkuttaa siihen kevyesti. Isä Aabraham avaa oven ja hän seisoo haltioissaan muutamia sekunteja, sitten hän huutaa: ”Saara, tule tänne hetkeksi. Eikö tämä olekin se sama, jolle sinä leivoit kaltiaisia? Eikö tämä olekin se sama, joka istui siinä tammen alla sinä päivänä?” Saara sanoo: ”Hän se on, jonka selkä oli käännettynä telttaan päin, ja Hän erotti minun ajatukseni, kun naurahdin sydämessäni sen jälkeen, kun Hän oli sanonut, että saisin lapsen vanhalla iälläni.” Jeesus puhui ja sanoi: ”Lapset, minä olen nyt tullut hakemaan teidät—Minä olen voittanut sen kauhean asian, jota kutsutaan synniksi.” Ja juuri silloin tuli mies Aabrahamin taakse, ja kun tuo mies katsoi tarkemmin Aabrahamin olan yli, seisoi hän myös haltioissaan — se oli profeetta Daniel, ja hän huusi: ”Se on se kivi, jonka minä näin leikattavan vuoresta ilman käsiä, joka hävittäisi maan kuningaskunnat.” Juuri silloin toinen mies tuli esiin — se oli profeetta Hesekiel, ja kun hän katsoi Jeesusta, hän sanoi: ”Siinä on se pyörä pyörän keskellä, jonka näin pyörivän korkealla ilmassa.” Jokainen oli nähnyt Hänet siinä muodossa, jossa he olivat Hänestä saarnanneet.

Sitten tuli kolme miestä juosten, ja he kiirehtivät Aabrahamin ohi katsomaan Herraa — he olivat Sadrak, Meesak ja Abednego, ja he huusivat ja itkivät ääneen: ”Tämä on se mies, joka seisoj kanssamme tulisessa pätsissä, kun Nebukadnessar heitti meidät sinne.”

⁴⁸ Oi ystäväni, tänä iltana me olemme laulaneet hänestä, me olemme ylistäneet Häntä, ja me olemme kertoneet Hänen kertomuksensa melkein koko maailmalle, mutta mitä onkaan se, kun me näemme Hänet Saaronin ruusuna, laakson liljana, ihanampana kymmentätuhatta sieluillemme, Alfana ja Omegana, alkuna ja loppuna, Kunnian Kuninkaana!

⁴⁹ Ja Herra sanoi heille: ”Seuratkaa minua”, ja Hän lähti kaikkien Vanhan Testamentin pyhien kanssa ylös maan päälle, Hänen johtaessaan heitä, ja vaatteensa omaan vereensä kastettuna Hän valloitti yläpuolella olevan ilmakehän. Siunattu olkoon Hänen nimensä! Hän leikkasi tiensä läpi helvetin sumun, joka ympäröi maata, kunnes oli leikannut tilaa taivaalle, niin että Aadamin kadotetut lapset voisivat rukoilla aina voittoon saakka. Hän voitti ilmakehät, Hän voitti synnin, Hän voitti kuoleman, Hän voitti helvetin ja haudan, ja Hän nousi voittoisana — ohi korkeimpien tähtien, ohi kuun ja auringon Hän nousi Vanhan Testamentin pyhien kanssa. Oi, mikä suurmarssi sen täytyikään olla **TODELLISEN** Voittajan kanssa! Hetken kuluttua he saivat näkyviin tuon ihanan kaupungin, ja Aabraham sanoi Saarelle: ”Tule tänne, kultaseni”, ja hän kutsui Iisakin tulemaan, Iisak kutsui Jaakobin, Jaakob kutsui Joosefin, ja kun he tulivat Aabrahamin vierelle, sanoi hän: ”Tuo on se kaupunki, jonka minä näin, jonka rakentaja ja tekijä on Jumala. Vaelsin ympäri maata etsien tätä kaupunkia, koskaan sitä löytämättä, mutta nyt me olemme tulossa noiden suurten porttien lähelle.” Vaikka he olivatkin suuria miehiä, vaadittiin Mahtava Voittaja voittamaan synti ja johtamaan heidät tähän kauniiseen kaupunkiin.

⁵⁰ Kaupungin sisällä loistava valo oli suuri ja kirkas, helmiportit aivan kiiltävät, ja eturivissä oli Jeesus marssimassa. Pian kaikki enkelit olivat laskeutumassa rakennusten huipuille ja katselemassa alas suuria marssivia joukkoja. Ja kun he lähestyivät, huusivat Vanhan Testamentin pyhät mahtavan huodon: ”Avautukaa, ja olkaa auki, te ikuiset portit, ja sallikaa Kunnian Kuninkaana tulla sisään — Mahtavan Voittajan.” Enkelit vastasivat huutaen ja sanoivat: ”Kuka on tämä Kunnian Kuningas?” Ja Vanhan Testamentin pyhät kuuluttivat: ”Herra Sebaot, mahtava taistelussa” . . . ja portit avautuivat . . . ja Hän laittoi porteille vanhan, rosoisen ristin, niin että jokaisen miehen tai naisen, joka ikinä tulee tuosta portista, täytyy kumartaa tuon ristin edessä ja tunnustaa Hänet Mahtavaksi Voittajaksi.

⁵¹ Ja enkelit, tuhansittain, monia kertoja kymmenet tuhannet kertaa tuhansia, kirkuivat ja huusivat ja ylistivät Herraa, kun tämä suuri, mahtava sotasankari otti vankeja saaliikseen, ja antoi lahjoja ihmisille, marssi pitkin tämän suuren kaupungin katuja. Ei Riemukaaren luona niin kuin Aadolf Hitler, vaan kirkkauden maailmoissa enkelten laulaessa ja ylistäessä Aamutähteä Hänen kulkiessaan katuja pitkin Mahtavana Voittajana, joka oli voittanut maailman synnit, ja tuonut voitokkaasti esiin vanhurskauden. Eteenpäin läpi kaupungin he menivät, kunnes he tulivat valtaistuimen luokse — siellä valtaistuimella istui mahtava Jehova — ja kun Jeesus tuli valtaistuimen luokse, lankesi Hän polvilleen ja sanoi: ”Isä, minä olen päättänyt sen työn, jonka Sinä annoit minun tehtäväkseni: Minä olen maksanut synnin velan, minulla on sekä kuoleman että helvetin avaimet, ja Sinun vihollisesi on lyöty, ja nämä ovat sinun lapsiasi, jotka ovat odottaneet kärsivällisesti tätä hetkeä.” Ja minä näen Isän, kun Hän sanoo: ”Nouse tänne ylös minun valtaistuimelleni, Poikani, ja istu tässä, kunnes minä teen jokaisen vihollisen Sinun jalkojesi astinlaudaksi” — ja siellä Hän istuu, Mahtava Voittaja!

⁵² Luottaen Hänen Sanaansa, uskoen kaiken, mitä Hän sanoo, luottaen Häneen kaikkenani, hengityksenäni, elämänäni, kaikkena, mitä minulla on, minä tänä iltana täydellisesti antaudun Hänen valtaansa — ruumiin, sielun ja hengen puolesta — odottaen Hänen toista tulemustaan kirkkaudessa. Kun olen surullinen, luotan Häneen, kun olen iloinen, luotan Häneen, kun olen sairas, luotan Häneen, ja kun olen neuvoton, luotan Häneen — mikä ikinä minua kohtaakin, minä luotan häneen!

⁵³ Pieni tapaus, joka sattui jonkun aikaa sitten, tulee mieleeni. Minä en ennen ole kertonut tätä julkisesti. Olin ollut metsästävässä ylhäällä Adirondack-vuorilla. Äitini on osaksi intiaani ja minä rakastan metsiä, tiedättehän, ettei edes kääntymykseni koskaan vienyt sitä minusta — rakastan metsiä ja vuoria, ne ovat minun rentoutumiskeinoni. Ja olin puhumassa vaimolleni eräänä päivänä, sanoin: ”Kulta, Jumala on auttanut minua kaikessa, mitä ikinä olen tehnyt. Minä olen huono kalastaja, kuitenkin olen saanut joitakin kansallisia ennätyskaloja mitä kummallisemmista paikoista, minne kalastaja ei ikinä menisi. Se on Herra! Olen ampunut laukauksia 600 ja 700 jaardin päästä — kaiken kaikkiaan järjetöntä kiväärillä, ja olen osunut kohteeseen 33 kertaa peräkkäin, minä kun olen surkea ampuja. Se on Herra!” Ajattelin, että olin vähän liian hyvä eränkävijä, en voisi koskaan eksyä. Olin juuri mennyt naimisiin, ja Billy oli vain pieni poika silloin — hänen äitinsä oli ollut kuolleena noin viisi vuotta — ja olin vienyt Meda-vaimoni ja Billy-poikani kauas Adirondackeille, ja me olimme pienessä vajassa, odotin

metsänvartijan tuloa sinne, ja sanoin: ”Luulenpa, että menen ja hankin vähän hirvenlihaa. Odottakaa te täällä ja kun metsänvartija tulee, Meda, hän avaa teille mökin.” Niinpä jätin heidät pieneen vajaan, ja lähdin metsiin.

⁵⁴ Kuljin pitkin vuoria — olin ajatellut tuntevani Adirondackit niin hyvin, että tunsin joka puun — mutta kun tulette tilaan, missä luulette tietävänne jotakin, silloin te ette tiedä mitään, mitä teidän pitäisi tietää. Metsästin edelleen syvemmälle metsään seuraten näitä jälkiä ja sitten noita. Lopulta saavutin suuren urospeuran, jota olin jäljittänyt, ja ammuin sen. Oli aikaista, lähellä sitä aikaa, jolloin minun piti mennä takaisin, koska lupasin Medalle, että palaisin kello kahden maissa—niinpä käsittelin peurani ja suunnistin mökkiä kohti. Kun lähdin matkaan, huomasin, että sumu oli laskeutunut laaksoihin, ja satoi lunta, mutta jatkoin kävelemistä. Lopulta, pitkän ajan jälkeen tulin suoraan takaisin peurani tykö. Tämä vaivasi minua, mutta lähdin jälleen, ja taas tulin takaisin peurani luokse. Intiaanit nimittävät tätä kuolemankävelyksi, te kävelette ympyrää.

⁵⁵ Siihen mennessä tuuli oli yltynyt kovaksi, ja jokainen tietää, että vuorilla, kun tuo sumu laskeutuu, te voitte tuskin nähdä kättänne edessänne, ja ainoa, mitä voitte tehdä, on mennä jonnekin sisälle, kaivautua koloonne, hakea jotain syötävää, jos voitte löytää sitä, ja pysyä siellä, kunnes se on ohitse. Mutta en voinut tehdä sitä, minulla oli vaimo ja lapseni siellä metsissä ja he kuolisivat siinä myrskyssä, niinpä en voinut tehdä sitä. Minun täytyi yrittää uudestaan, ja kun olin mennyt niin kauas kuin ajattelin, että minun pitäisi mennä, ajattelin: ”No niin, olen eksesissä!” Sitten ajattelin: ”Odotapa hetki, Bill Branham, et sinä ole eksesissä, sinä vain ajattelet olevasi. Istu alas hetkeksi ja selvitä sijaintisi.” Ja kun aloin istuutua, lumen puhaltaessa ja tuulen taivuttaessa puita ja kaataessa niitä, ajattelin jälleen vaimoani ja lastani. Meda ei ollut koskaan elämässään poistunut kaupungista, ellei se ollut vain matka maaseudulle ja takaisin. Mitä hän tekisi ollessani eksesissä vuorilla? Hän vauhkoonuuisi, hän kuolisi ennen aamua, hän ja minun lapseni. Mutta minä sanoin: ”Voi, sinä olet liian hyvä eränkävijä ollaksesi eksesissä. Tiedäthän, että vaisto käskee sinun mennä tähän suuntaan, koska tuuli puhalsi kasvoihisi, kun tulit rinnettä ylös ja sen täytyy olla selkäsi takana mennessäsi rinnettä alaspäin.” Niinpä lähdin taas liikkeelle, ja kun tein niin, alkoi jokin puhua—”Minä olen aina läsnä oleva apu hädän hetkellä.” Minä sanoin: ”Nyt alan mennä pois tolaltani, luulen kuulevani äänen puhuvan minulle.” Pudistin päätäni ja sanoin itsekseni: ”Tulehan poika, kokoa itsesi, jatka matkaa—suunnistat suoraan leiriäsi kohti.” Mutta minä olin väärässä, suunnistin suoraan

Kanadaan päin, tietämättä sitä—ja tuo ääni jatkoi puhumista: ”Minä olen Herra, minä olen aina läsnä oleva apu hädän hetkellä.” Ja se puhui minussa syvemmillä ja syvemmillä, kunnes lopulta pysähdyin ja laitoin aseeni lepäämään puuta vasten, laskin vanhan metsästyslakkini maahan, ja polvistuin ja sanoin: ”Herra, minä en ole erämies—minä olen eksynyt, surkea, kurja poika. Minä en ole arvollinen elämään, mutta ole niin hyvä ja ole armollinen vaimolleni ja lapselleni.” Olin ajatellut, että voisin voittaa minkä myrskyn tahansa, voisin voittaa minkä metsän tahansa, mutta huomasin, että EN ollut voittaja, ja kun rukoilin, minusta tuntui todella hyvältä sen suhteen. Nousin jaloilleni ja lähdin taas menemään, ja kun tein niin, tunsin Mahtavan Voittajan laittavan kätensä olkapäälleni ja minä pysähdyin, säpsähdin, olin ajatellut olevani yksin metsässä. Käännyin nähdäkseni, kuka oli pannut kätensä olkapäälleni, mutta siellä ei ollut ketään—mutta kun katsoin taaksepäin, näin tornin vuoren huipulla, maamerkin, jota aina käytin näissä metsissä. Metsänvartijat ja minä olimme laittaneet puhelinjohdon siihen torniin, ja tunsin tien hyvin tuota johtoa pitkin, koska olin auttanut laittamaan sitä. Katsoessani jälleen torniin, tajusin, että olin ollut menossa kuolemaani, tietämättä sitä, mutta Hän on ”aina läsnä oleva apu hädän hetkellä.” Mitä se oli? Se oli Hänen mahtava kätensä vyöryttäen lumen pois salliakseen minun nähdä tornin. Hän oli se, joka voitti tuulen ja aallot opetuslastensa tähden—ja nyt Hän oli voittamassa tämän myrskyn minun tähteni, pysäyttäen mahtavan myrskyn pelastaakseen eksyneen raukan, sellaisen kuin minä.

⁵⁶ Suuntasin kasvoni tuota tornia kohti, pitäen suoran suunnan—tuli hyvin pimeää, mutta en kääntänyt kasvojani tornin suunnasta. Tiesin, että nyt löytäisin sen johdon, joka meni tornista mökille ja mökin vieressä oli vaja, mistä löytäisin vaimoni ja poikani.

⁵⁷ Kävellessäni lauloin: ”Minä luotan Herraani, minä seison Hänen Sanassaan”, ja ajattelin: ”Voi, kunpa vain voisin tuntea sen puhelinjohdon”, ja jatkoin kävelemistä kädet ylhäällä ilmassa, niin että jos kulkisin sen alta, osuisin siihen. Olin jo melkein luopunut toivosta, kun käteni osui johonkin—se oli tuo johto! En päästäisi irti johdosta, heitin aseeni maahan, otin pois hattuni, ja siellä pimeässä itkin kuin vauva, sillä tiesin, että Jumala oli auttanut minua, ja tuon johdon päässä vaimoni ja lapseni odottivat minua. Pidin kiinni johdosta koko matkan vuorta alas ja pääsin turvallisesti rakkaideni luokse.

⁵⁸ Veli, eräänä päivänä, kun olin vielä pahemmin eksyksissä kuin tuolloin, kuulin äänen puhuvan minulle ja sanovan: ”Minä olen yhä Mahtava Voittaja, joka voi poistaa kaikki sinun syntisi”, ja minä laskin käteni kaikkivaltiaan Jumalan voimaan, joka sai minut vapisemaan päälaelta aivan jalkoihin

asti. Minä tulen pitämään käteni Hänessä, sillä tämän tien päässä odottaa minun Pelastajani, ja minun rakkaani. Tulen pitämään kiinni siitä johdosta, joka johtaa ristiltä kirkkauteen, ja luottamaan Häneen, kunnes kuolen, koska Hän on voittanut minun kaikki viholliseni, Hän on voittanut minun sairauteni, Hän voitti minun syntini, ja Hän on tehnyt minusta ”enemmän kuin voittajan Kristuksessa Jeesuksessa.” Joka voitti kaiken minun puolestani.

⁵⁹ Oi, syntinen ystävä, jos olet eksyksissä—jos sinulla on tarve tarttua kiinni Hänen käteensä, joka johtaa sinut turvaan—nyt on se aika! Tämän elämän myrskyt saavuttavat sinut ja olet eksyksissä ikuisesti—kurkota ylös ja tartu kiinni Häneen, sillä aikaa kun me kumarramme päämme ja rukoilemme . . .

Vilpitön arvostukseni Leo Mercierille ja johtokunnan jäsenille heidän ponnisteluistaan ja halukkuudesta työkennellä kanssani ja tuottaa teille tämä pieni kirja, jonka rukoilien olevan siunauksena teille ja edistävän Jumalan valtakuntaa.

William Branham.

Neiti Rosella Griffith Jolietista, Illinoisista, Kertoo

Haluaisin antaa todistukseni tässä, sillä Jeesus sanoi: ”Menkää ja olkaa minun todistajani”... ja me voitamme Karitsan veren ja todistuksemme sanan kautta. En voisi antaa tällaista todistusta, jos olisin vanhassa minässäni, mutta en ole itsessäni, minä olen Kristuksessa Jeesuksessa.

Olen ainoa lapsi, ja niin kauan kuin voin muistaa, olin etsimässä jotain, joka tekisi minut onnelliseksi. Jatkoisin etsiä jotakin, mutta en tiennyt, mitä. Etsin rauhaa ja iloa. Minun olisi pitänyt leikkiä muiden naapuruston lasten kanssa, ja näytti siltä, etten koskaan sopinut joukkoon. Minut lähetettiin lapsena oman pienen kaupunkimme metodistikirkkoon Etelä-Illinoisissa. Kun olin kuuden vuoden vanha, menin isoäitini kanssa herätyskokoukseen, ja kuljin parannuksen tietä antaakseni sydämeni Jeesukselle, mutta kukaan ei auttanut minua. Pelkäänpä, etten elänyt Hänelle. Menin pyhäkouluun, kirkkoon, ja kesällä menin kirkkomme nuorisoleirille, mutta tässä kaikessa en tuntenut Jeesusta Kristusta Pelastajanani. . . . (Tunsin kertomuksia Jeesuksesta, mutta en todella tuntenut Häntä tähän aikaan.)

Sitten me muutimme toiseen kaupunkiin, ja lukiosta päästyäni aloin työskennellä eräässä toimistossa 6 ja 7 päivää viikossa, klo 15-23 iltavuorona. Niinpä kun työtöillä oli vapaa-ilta, me menimme ulos yhdessä. Usein me menimme Chicagoon. Me ajattelimme, että meillä oli hauskaa. Me tanssimme, ja on sanomattakin selvää, että otimme joitakin ryyppyjä. He saattoivat lopettaa, kun he halusivat lopettaa juomisen, mutta minä en voinut, sillä minä tilasin lisää ryyppyjä, ollen paljon heitä edellä. En ollut moraaliton, mutta Jumala sanoi, että yksi synti on yhtä suuri kuin toinenkin Hänen silmissään. Olin vihainen sille tosiasialle, että minun oli pakko tehdä jotakin vastoin omaa tahtoa. Vuonna 1949 tiesin, että olin parantumaton alkoholisti. (En halunnut myöntää sitä edes itselleni.) Olin tikkaiden alapäässä ja näytti siltä, ettei minulle ollut mitään toivoa. Vanhempani halusivat auttaa minua, mutta he eivät tienneet, kuinka selviytyä kanssani, sillä heistä kumpikaan ei juonut. Sydämessäni halusin olla vapaa, ja yritin kaikkea saadakseni mieleni pois juomisesta, mutta se ei ottanut tuota tapaa pois.

Lopulta päätin, että menisin AA-liikkeeseen, ajatellen, että he voisivat auttaa minua. En ollut oikein onnellinen tässä järjestössä, vaikka pysyin raittiina 9 kuukautta käymällä heidän kokouksissaan. Rukoilin joka päivä sänkyni pohjalla Jumalaa pitämään minut raittiina. HÄN piti minut raittiina, mutta en ollut onnellinen enkä vapaa. Ennen kuin liityin AA-liikkeeseen, olin lyhytaikaisesti sairaaloissa, kunnes he väsyivät katsomaan, kun tulin sisään.

Menin Alkoholistisairaalaan Chicagossa, mikä maksoi 150,00 dollaria 5:ltä päivältä, eikä perheeni ollut rikas, ja sairaala- ja lääkärilaskut kohosivat korkeiksi. Tässä elämäni vaiheessa olin niin heikko, laihtuin, ja olin aivan surkea. Viisi lääkäriä oli täydellisesti menettänyt toivonsa paranemisestani, eräs lääkäri sanoi, että kuudessa kuukaudessa olisin mielisairaalassa. Naapurit olivat menettänyt toivonsa minun suhteeni, sananpalvelijat eivät tienneet, mitä tehdä. Eräs sananpalvelija tuli ja yritti keskustella kanssani Kirjoituksista. (Se, mitä tarvitsin, oli joku, joka voisi tehdä niin kuin opetuslapset tekivät: káskeä alkoholin demonin lähteä Jeesuksen Kristuksen nimessä.)

Isäni käski äitini lakata rukoilemasta puolestani, sillä en koskaan muuttuisi, mutta äiti ei kuunnellut häntä, sillä hän sanoi, että ehkä minä en muuttuisi, mutta hän tiesi, että Jumala pystyisi muuttamaan minut. Äiti osti minulle turkin, ajatellen, että jos kaatuisin kylmässä, niin en jäätyisi. Minä leikkasin takin taskut auki ja laitoin pulloja ympäri koko takin vuorta. Olen niin iloinen, että äitini pysyi lähelläni ja takertui Jumalan Sanaan, kun kaikki sanoivat, etten voisi olla erilainen. Vaikka tuotin hänelle häpeää, eikä hän ymmärtänyt, miksi tein niin kuin tein, hän silti pysyi kanssani. Kun nostin kupin tai lasin juodakseni siitä, vapisin niin, että minun täytyi latkia siitä kuin pieni koira.

Käännyin katoliseksi etsien mielenrauhaa, vaikken edes uskonut siihen. He kertoivat minulle, että tarvitsin apua, mutta he eivät auttaneet minua Kristuksen luokse. Kaikenkaikkiaan kaikki muut maan päällä, paitsi äitini olivat hylänneet minut toivottomana. Kun olin huonompana kuin koskaan, näki äitini minut näyssä pelastuneena saarnatuolin takana avaamassa Raamattua. Hän uskoi Jumalaa. Koska Jumala näytti sen hänelle näyssä, ennemmin kuin olisi uskonut viittä maallista lääkäriä, myöhemmin tämä näky toteutui. Kun olin huonoimmillani, lopussa, lääkäri odotti koko pitkän yön vuoteeni jalkopäässä, että vetäisin viimeisen henkäykseni. Olen niin iloinen, että siellä oli Suurempi lääkäri kuin tuo siellä seissyt lääkäri, tietäen, etten kuulisi, vaan eläisin kirkastaakseni HÄNEN nimeään. Jeesus sanoi: ”Varas ei tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys. ”

Hapuillessani löytäkseni valonsäteen, kun elämä oli pimeintä, jotkut kertoivat minulle kokouksesta Hammondissa, Indianassa, missä Jumalan profeetta, pastori William Branham, rukoili sairaiden puolesta, missä rammatt kävelivät, missä sokeat paranivat, syöpäsairaat paranivat, ja ihmeitä tehtiin Kristuksen nimessä. Takerruin näihin sanoihin, sillä ajattelin, että jos nämä ihmiset voivat parantua, varmasti silloin minäkin voisin parantua. Me menimme kokoukseen kolmantena päivänä sen

jälkeen, kun minulle oli kerrottu kokouksesta. Äitini, hänen ystävänsä ja minä menimme tuona päivänä, 11. heinäkuuta 1952 Civic Centeriin, missä kokous pidettiin. Näin ihmisten laulavan ja ylistävän Jumalaa. Ajattelin, että he varmasti olivat onnellisia. (Katselin yhä syrjäsilmillä nähdäkseni, kuinka he käyttäytyivät, ja ajattelin, että menen heidän mukaansa, jos voisin löytää apua.) Myöhemmin olin huomaava, että Jeesuksen Kristuksen palvelemisessa on todella iloa. Ei ihme, että he olivat niin onnellisia. Me tulimme takaisin iltapäivän kokouksen jälkeen, ja minä sain rukouskortin. Yksi asia, jonka muistan kokouksesta, oli se, kuinka he painottivat: ”Jeesus Kristus, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.” En tuntenut yhtään Kirjoitusten kohtaa parantumisesta, sillä minut oli kasvatettu modernistikirkossa, ajattelin vain, että jos Jumala on tehnyt maailmankaikkeuden ja kaikki sen ihmeet ja tehnyt minut, silloin Hänelle olisi pieni asia parantaa minun ruumiini. Kumarsin pääni ja pyysin Jumalaa, jos oli Hänen tahtonsa parantaa minut, löytämään tien. Siinä kaikki, mitä sanoin. En tiennyt, että Raamattu sanoo: ”Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut.” Sain rukouskortin. Veli Branham tuli ja saarnasi. Saarnajumalanpalveluksen jälkeen veli Branham kutsui rukouskortit J25-J50, minun oli kolmantena jonossa, J27, niinpä menin tietään, että jos seisaisin tämän Jumalan miehen edessä, paranisin. Kun vuoroni tuli, sanoi veli Branham, että hän näki minut pimeydessä. Hän sanoi: ”Uskotko sinä Jumalan Profeettaan?” Minä sanoin: ”Kyllä.” Veli Branham sanoi: ”Jos Jumala paljastaa minulle, mikä sinulla on vikana, ja jos Jeesus parantaa sinut, palveletko sinä Jeesusta lopun elämääsi?” Minä sanoin: ”Kyllä.” Veli Branham käski kuulijakuntaa kumartamaan päänsä, ja hän laittoi kätensä pääni päälle, ja nuhteli alkoholin paholaisen pois elämästäni, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä, ja minä lähdin lavalta **vapaana**. Minusta tuntui niin ihmeelliseltä tietää, että ensimmäistä kertaa elämässäni olin VAPAA. ”Jonka Poika tekee vapaaksi, on todella vapaa.” Jeesus Kristus paransi ruumiini sekunneissa, kun kaikille muille minä olin ongelma. Ylistys Hänen pyhälle Nimellensä. Minulla oli aivan oma kokoukseni, kun lähdin tuolta lavalta. Voi, miten iloinen olin (sillä minulla oli jotakin, jota olin kaivannut koko elämäni) Kristuksessa.

Eräs rouva tuli luokseni ja sanoi, että hän oli niin pahoillaan minun puolestani, ja minä kerroin hänelle, ettei hänen tarvinnut, sillä Jeesus oli juuri parantanut minun ruumiini, ja minä voin hienosti. Hän kysyi minulta, voisinko minä soittaa hänen tyttärelleen, ja minä kysyin häneltä kolme kertaa, mikä hänellä oli vikana. Hän sanoi, että hän oli parantumaton huumausaineiden orja. Edes FBI ei voinut löytää häntä kuukausiin, mutta hän oli tullut nyt kotiin. Hän oli tanssijana, Fred Astairin kanssa, ja tarvitsi apua. No, hän antoi minulle hänen puhelinnumeronsa, ja pyysi minua

soittamaan vastapuhelun. Minun täytyi, sillä olin juuri menettänyt hyvän työpaikan. Ihmiset kielsivät soittamasta hänelle. Myös äitini kielsi minua soittamasta hänelle, ja minä jouduin taas hämmennyksiin. No niin, sinä iltana, kun olimme matkalla kotiin Hammondista Indianasta, sen jälkeen kun juuri olin parantunut, me pysähdyimme kahville tai jäätelölle (älkää kysykö minulta, mitä söin, sillä en muista, olin liian jännittynyt).

Sinä yönä lähestyin Jumalaa pyytäen Häntä näyttämään minulle, että olin pelastunut, sillä tiesin, että olin parantunut. Pyysin Jumalaa antamaan minulle anteeksi jokaisen synnin, jonka koskaan olin tehnyt Häntä vastaan, sillä olin pahoillani. Odotin noin 10 minuuttia, ja maatessani siellä vuoteellani käteni kohotettuina, jätti sieluni ruumiini, meni ylös kattoon, ja minä olin peloissani. Kutsuin äitiäni, ja hän sanoi, että olin juuri pelastunut. Olin niin iloinen. Seuraavana aamuna sen jälkeen, kun olin pelastunut ja parantunut, nousin ylös, söin, ja kerroin äidille, että tunsin voimakasta kehotusta soittaa tuolle tytölle. Menin puhelimeen ja puhuin 45 minuuttia tälle tytölle. Hän löysi jokaisen tekosyn ollakseen tulematta kokoukseen, ja sitten hän kysyi minulta, miten tiesin, että olin parantunut. Kerroin hänelle, että me olimme koettaneet kaikkea muuta, joten kokeillaanpa Herra Jeesusta. Menin kokoukseen seuraavana päivänä sen jälkeen, kun olin pelastunut ja parantunut, ja tapasin tuon tytön (näin hänet ensimmäistä kertaa elämäni aikana). Hän sai rukouskortin, ja hänen numeronsa kutsuttiin. Hän kysyi minulta, tulisinko hänen kanssaan jonoon. Tein niin, ja hän kysyi minulta, mitä hänen pitäisi tehdä. Käskin häntä unohtamaan kaiken muun, ja vain uskomaan Jeesusta. (Kuvitelkaapa, että olin itse juuri pelastunut ja parantunut edellisenä iltana, ja toimin niin kuin tietäisin, mistä oli kysymys.) Hän oli jonossa viimeinen, ja veli Branham rukoili hänen puolestaan. Jeesus paransi hänet, ja kuinka onnellisia me kummatkin olimmekaan, kun näimme toinen toisemme, kyynelten juostessa poskiamme pitkin, tietäessämme, että Jumalan voima oli se, joka teki meidät vapaiksi. Miten ihanaa onkaan palvella Kristusta! Herra on ihmeellinen! Jeesus antoi minulle hyvän työpaikan rukouksen jälkeen, ja minä rukoilin palkankorotusta, ja minä sain sen myös. Jumalalle ei mikään ole liian vaikeaa.

Viikko sen jälkeen, kun olin pelastunut ja parantunut, menin kokoukseen. (Menin sen jälkeen joka päivä kokousten loppuun asti.) Kanssamme tuli eräs mies, joka oli alkoholisti, ja myös minun äitini ja isäni. Sen jälkeen kun veli Branham oli saarnannut, kutsui hän rukouskortit. Isälläni oli rukouskortti R60. Liian suuri numero kutsuttavaksi, niinpä kumarsin pääni ja rukoilin. Pyysin Jumalaa parantamaan alkoholistimiehen, niin kuin HÄN paransi minut. Myös parantamaan isäni ja

pelastamaan hänet. Veli Branham kääntyi ympäri ja sanoi: ”Tyttö ylhäällä parvekkeella parantui viikko sitten samasta, mikä sinulla on, herra. Hän rukoilee sinun puolestasi, ja hän myös rukoilee jonkun muun puolesta. Se on hänen isänsä. Pyydä häntä nousemaan ylös. Laita kätesi hänen päänsä päälle. Pyydä häntä vastaanottamaan kuulonsa ja pelastuksensa.”

Minä rukoilen aina ensin, sitten pyydän lomaani mennäkseni veli Branhamin kokoukseen. Huomaan, että joka kerta kun menen, löydän avun. Tunnen itseni etuoikeutetuksi päästessäni niin moniin kokouksiin kuin menen, ja totisesti kiitän Jumalaa. Jumala on hymyillyt minun elämälleni. Isäni alkoi käydä pyhäkoulussa ja kokouksissa äidin ja minun kanssa, ja totisesti minulla on uuden uutukainen elämä Kristuksessa. 2.Kor. 5:17: ”Sen tähden jos joku on Kristuksessa, on hän uusi luomus, katso, se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, kaikki on uudeksi tullut.”

Sallikaa minun sanoa yksi asia, en **koskaan** ole kaivannut ryyppyä tuon 11. heinäkuuta 1952 illan jälkeen. Herra otti myös tupakoimisen tavan pois. Niinpä nyt käyn vankilakokouksissa yrittääkseni voittaa sieluja Kristukselle, myös slummikorttelien lähetyksissä. Menen pieniin kirkkoihin, suuriin kirkkoihin, minne tahansa, missä voin todistaa Kristuksesta, sillä Hän on tehnyt niin paljon minun puolestani. En koskaan voisi tarpeeksi kiittää Häntä. Raamattu sanoo: ”Joka kuulee minun sanani ja uskoo Häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomiolle, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.”

En voisi todistaa ihmisille, niin kuin nyt teen, jos olisin oma vanha itseni, sillä olisin häpeissäni, mutta en ole omassa itsessäni enää, minä olen Kristuksessa. Jeesus sanoi: ”Koska minä elän, saatte te myös elää.” Minä olen niin iloinen kristitystä äidistä, joka ei luovuttanut, vaikka hänestä tehtiin pilaa naapuristossamme, jne. Mutta nyt meidän kotimme on onnellinen paikka. Minä olen niin iloinen, että Jeesus sanoi: ”Minä olen tullut päästämään vangitut vapauteen.” Minä totisesti kiitän Jumalaa Hänen armostaan ja rakkaudestaan minua kohtaan. Jumala kuuli äitini rukoukset, näki rehelliisen sydämeni, joka halusi olla vapaa, ja lähetti Profeettansa, pastori William Branhamin Hammondiin, Indianaan, tuomaan Kristuksen minun elämäni. Totisesti minulla on mitä suurin kristillinen arvostus ja rakkaus veli Branhamia kohtaan, ja totisesti hän on Jumalan todellinen Profeetta. Olen niin iloinen, että Jeesus näki minut ja ymmärsi, ja tiesi, että halusin olla vapaa. Ylistys Hänen nimelleen.

Veli William Marrion Branhamin alkuperäisiä englanninkielisiä saarnoja, jotka äänitettiin, on yli 1179 ja ne ovat saatavana äänitteinä. Monia näistä saarnoista on saatavana myös painetussa muodossa. Ympäri maailman eri maissa on toimistoja ja lainastoja, joista näitä saarnoja on saatavana eri kielillä.

FINNISH

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Saadaksesi lisätietoja tai Veli Branhamin saarnoja, ole hyvä ja ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org